

Izvor Etern de Viață!

Flavius Laurian Duverna

Izvor Etern de Viață!...

O, Doamne Sfânt, Izvor Etern de Viață și Lumină,
Miracol Nepătruns, de-a noastră minte mărginită,
Mister nedeslușit și tainic, a cărei balanță-nclină
Spre infinitul veșnic al puterii-n forța cea Divină,
Așa ai fost și în etern vei fi în gloria nemărginită
Și-n veșnicia Universului, mărirea va fi neclintită!

Ființă nepătrunsă-n planuri în opera Ta creatoare,
Tu-atunci când zici se face, și numai prin Cuvânt
De poruncești, îndată ia ființă inestimabila lucrare
Ce-n spațiu și în timp își reia locul prin grandoare,
Mărturisindu-Te ca Arhitect și Creator Preasfânt,
Expunând atâtea mari minuni, privite pe pământ!

O, Tu, cel ce deții misterul creării vieții din neant,
Singurul Stăpân al veșniciei fără-nceput și sfârșit,
Privind la-atotștiința Ta, îmi pare-un gând gigant
De a pătrunde în enigma, nucleului divin frapant,
Și-a cugeta la Ea observ că spiritul, devine umilit
Și-n fața Maiestății Tale, gândirea-mi că s-a ofilit!

În vasta-ntindere Universală a lumilor deja create,
În cosmosul cel triumfal, cu sori, și cu sisteme vii,
Străbate forța Ta supremă, prin legi clare așezate,
Care-n veci să dăinuiască pe principii de dreptate,
Demonstrându-se-n cohorta, atâtor mii de galaxii
Ce toate își au existența, vorbindu-ne de veșnicii!

O, Infinitate Maiestuoasă, sublimă și Necunoscută
Ce în limbajul omenesc, nu e cuvântul de-ndestul,
De-a Te numi-n prerogative,... pentru-a fi umplută
Măreția și puterea, ce strălucesc din opera făcută,
În fața Ei, mă văd un fir de colb care plutește nul
În imensitatea spațiului, din nesfârșitul în gol, sul!

Spiritul meu e-așa de mic în încercarea de a tinde
Să afle cât mai mult, din minunile mari, creatoare,
Ce mă uimesc când meditez că nu le pot cuprinde
În frumusețea lor desăvârșită ce veșnic se întinde
În Universul cel superb, plin de sfânta Ta lucrare
Cu sori strălucitori și cu sisteme mii în nuanțare!

O, Doamne Sfânt, Creator Desăvârșit al armoniei,
Ce-n Universul fără margini, Tu legile-ai orânduit!
Pentru fluida liniște-a măririi-ai lăsat zorii bucuriei
Să-Ți cânte, în gloria eternă, pe plaiurile veșniciei,
Căci mare ești prin preștiință în tot ce ai binevoit
Ca măreția și puterea s-anunțe slava-n ce-ai zidit!

În fața Ta, Nemărginită-Nțelepciune, mă proștern!
Micimea minții mele, se pleacă-n scumpă adorare,
Îngenunchez, și-n rugăciune, gândurile îmi aștern
Recunoscând că sunt făptura Ta și-ai drept patern
Asupra-mi; prin creație întâi, și prin răscumpărare
Prin Jertfa de la Calvar, cu-a Ei putere salvatoare!

Flavius Laurian Duverna